

KURENT

Izhaja 15. in 30. vsakega meseca.

Naročnina znaša letno 24 K, pol letno 12 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Marijin trg 8. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ Marijin trg št. 9.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto II.

V Ljubljani, dne 15. januarja 1919.

Št. 1.

Atila III.

Risal Henrik Smrekar.



Laha je napadla hunška blaznost.

Za novo leto.

Kurent vas pozdravlja, bratje —
da popevko vam zagode,
spev življenja in svobode,
bodite mi danes svatje!

Vzvišena kakor nobena
bodi pesem o prostosti,
o lepoti in radosti,
to je last vseh dragocena.

Zoper hlimbo, laž, nevero
v trdno zvezo se združimo
brat ob bratu se borimo
za poštenje, staro vero.

In pa zmeraj po pravici —
Dobrim vsem povsod smo zvesti
kakor ženin je nevesti,
a sovražni smo krivici.

In sedaj na mizo vina,
saj sem Kurent, oprostite,
radostno z menoj napijte:
Bog te živi, domovina!

Damir Felgel :

Ljudski glas — božji glas.

Pred zrcalom si je vezal Grmek kravato. Pogledal je nato na uro. Še petindvajset minut. Dovolj za zajtrk. Sedel je k mizi in čakal gospodinje.

„Dobro jutro, gospod Grmek! Saj nisem pozna?!“ s tem pozdravom je postavila gospodinja kavo na mizo.

„Nikakor ne! Časa imam dovolj!“

„Oprostite potemtakem, gospod Grmek, da vas nekoliko zadržim. Že osemintrideset mesecev stanujete pri meni in domišljam si, da sem zaslužila vsaj trohico vašega zaupanja. Vaš molk me je pa zares užalil.“

„Ne razumem vas, gospa! Ničesar si nimam očitati!“

„Ne? Vsi drugi so prej zvedeli novico kakor pa jaz, vaša dolgoletna gospodinja. Mene pa kaj takega gotovo bolj zanima kakor druge, že radi te sobe.“

„Ničesar ne vem! Novica? Soba? V kaki zvezi bodi vse to?“

„Ali niste obhajali pred par dnevi svoje zaroke?“

„Zaroke? S kom pa?“

„S hčerko sodnega nadsvétnika dr. Koprive.“

„Kaj, dr. Kopriva ima hčer?“

„Dve celo, starejšo Mileno in mlajšo Slavico.“

„Jaz sem se seveda zaročil z mlajšo Slavico, kajne?“

„Ne, s starejšo!“

„Hvala vam za pojasnilo, a o tem še nisem bil poučen!“

„Vas je pa tudi sama šala! Še petelin manjka, da bi dvakrat zapel, ker trikrat ste že zatajili svojo zaročenko.“

„Petelin v rižotu, potresen s parmezanom! To bi se prileglo!“

Molče se je odstranila gospodinja.

„Torej zaročen sem. Z Mileno, starejšo hčerjo nadsvétnika dr. Koprive. Škoda, da nisem vprašal gospodinje, ali je Milena blondinka ali črnolaska, vitka kot jelka, debela kot čeber. Večkrat igram z njenim očetom v kavarni šah, toda dosedaj so mi bile njegove družinske razmere popolnoma neznane. In po besedah gospodinje je ona sama zadnja zvedela to novico. Potemtakem mora biti že vse mesto polno moje zaroke in samo zaročenec in zaročenka ne vesta še ničesar. Da mi ljudje pri tej draginji ne privoščijo samskega stanu! Kakor da bi bil kmetsko dekle, me zaročujejo. O priliki se pa moram vendarle seznaniti z gospodično Mileno. Radoveden sem, kak okus mi pripisuje ljudstvo!“ tako je modroval Grmek sam s sabo. Pogled na uro ga je vzdignil.

Grmek si je bil ustvaril tekom let lastno naziranje. Filozofija je bila sploh že od nekdanj njegov Benjaminček. Vsaki stvari je izkušal priti do dna. Smotreno opazovanje mu je služilo kot nož, s katerim je seciral dušo in srce posameznika in ljudstva. Večkrat se je prepričal o resnici reka, da je ljudski glas — božji glas. Kar ukrene zdravo, preudarno, nepokvarjeno ljudstvo, ni zametati, in njegov glas bodi za vsakogar pravec njegovemu nadaljnemu delovanju. Ljudsko mnenje je kakor poslednjica pri vzporedniku sil. Več ljudi več ve, in kar sklenejo, ima trdno podlago.

Tudi v tem slučaju, v slučaju zaroke, je prišel Grmek na potu v svoj urad do enakega zaključka.

Sklenil je poslužiti se prve prilike in se seznaniti z gospodično Mileno. Ljudskemu glasu ni hotel staviti ovir, ker bi se utegnilo to bridko maščevati. Tudi za načrt ni bil v zadregi. Koj popoldne povabi svojega soigralca na nedeljski izlet, češ da je izteknil dobro vino. Nadsvétnik ni sovražil — tako je sodil Grmek po raznih opazkah med igro — dobre, pristne, rujne vinske kapljice.

„Seveda, če se človek ženi, že lahko pride četrte ure prepozno v urad!“ se je pošalil njegov tovariš Hočevar.

„Prosim, samo dvanajst minut,“ mu je odvrnil Grmek. Bil je židane volje.

„Kaj pa pravi gospodična zaročenka?“

„Nič, ker ji vsako besedo zamorim s poljubi!“

„Tvoja odkritosrčnost mi pa res ugaja!“

„Nič manj kakor meni tvoja radovednost!“

„Nisem toliko radoveden, a jezi me, da mora človek, ki sedi že tri leta v isti sobi s tovarišem, zvedeti tako novico od drugih oseb. Kaj si se bal, da bi moral plačati fantovščino? Ta lepa navada je v tem vojnem času izginila kakor marsikaj drugega, toda...“

„Nič, toda! Če si moj prijatelj, povej mi, s katero si me pa ti zaročil!“

„Jaz zaročil? Ali nisi bil predčerašnjim pri dr. Koprivi na večerji? Sicer pa čestitam! Izobraženo, zabavno dekle, bo imela tudi lepo doto!“

„Blondinka ali črnolaska?“

„Črnolaska. Do sedaj je bila pri neki bogati teti na Dunaju.“

„Stara?“

„Kdo, teta ali nečakinja? Za prvo ne vem, druga bo imela približno edenindvajset let. Zakaj se pa norčuješ z mano in me izprašuješ? Hinavec!“

Po določenem načrtu je jadral Grmek do cilja. Partijo šaha je nalašč izgubil. Njegovo raztresenost je moral celo njegov soigralec opaziti. To nepazljivost mu je tudi očital po končani igri.

„Kaj hočete, gospod nadsvétnik. Preveč se veselim jutrišnjega izleta. Baje izborna kapljica! Pot senčnata, ne preprašna.“

„Kam pa?“

„V Zalilog h Kavčiču!“

„Tudi jaz pridem s svojima hčerama. Nekaj razvedrila si že lahko človek privoščiti! Na svidenje!“ —

Grmek je že sedel davno pod senčnim kostanjem sam pri mizi. Večkrat se je ozrl na pot. Ni jih še bilo. Mogoče je pa dobil nadsvétnik drugo družbo? Mogoče je zaspal? Sicer je pa on sam prišel mnogo prezgodaj. Vino je bilo dobro, vsaj v tem oziru se mu ni bilo treba bati blamaže.

Aha, že gredo! V žepnem zrcalu je pregledal Grmek še enkrat svojo frizuro, popravil si kravato in si zavihal brke. Že od daleč ga je opazil nadsvétnik. Naravnost k njegovi mizi jo je mahnil.

Običajno predstavljanje. Ljudstvo mu ni pripisalo slabega okusa. Milena je bila zares lepo dekle. Ne premočna, ne presuha. In kako se je dalo klepetati z njo! Mala sestra je dobila pri sosednji mizi svojo sošolko in šli sta nabirat cvetic. Oče je užival, utrujen in poten, dobro kapljico. O Dunaju sta razpravljala, Grmek in Milena, o zadnjih romanih v „Ljubljanskem Zvonu“ in o krasni okolici. O vsem sta govorila, samo o vremenu ne, ker gradiva jima ni zmajkalo.

O mraku se je napotila družba proti domu. Grmek in Milena, Slavica je hodila z očetom. Po samotni poti so zapeli narodno pesem in nadsvétnikov bas je še najbolj odmeval od bližnjega grička.

Dogovorjeni so bili skupni nedeljski izleti in polagoma se je razvijala cela zadeva točno po nepisanem, a od narave potrjenem sporedu. Simpatija, ljubezen in oba sta kar tulila od same ljubezni.

V tem času je dobil Grmek od svojega ujca priporočeno pismo: „... Da me pa o tako važnem dogodku, kakoršen je ravno poroka, ne obvestiš, sem Ti zelo

Risal Maksim Gaspari.



zameril. Šele od drugih oseb moram zvedeti, da si se poročil. Toliko obzirnosti bi jaz že lahko zahteval od Tebe. Saj bi zadostovala dopisnica . . .“

Zopet je videl Grmek v tem pismu ljudski glas. Zdelo se mu je, da se vozi ljudski glas z brzovlakom in da mu on sledi s poštnim, ki ima vrhu tega še zamudo. Podvival se je. Kmalu na to se je zaročil in pobratil z nadsvétnikom in Slavico.

Mesec dni pozneje se je mudil Grmek v Trstu po uradnih poslih. To priliko je izrabil in nesel svojo salonsko obleko v kemično čistilnico.

Kako se je začudil, ko je opazil svojo strino Jero na ulici. Že sedem let se nista videla. Padla mu je okrog vratu in mu pritisnila tri zvence poljube na usta.

„Kako naključje! V Trstu se dobiva. Zakaj me pa nič ne obišeš, mi nič ne pišeš? Porednež! Od drugih strani moram komaj zvedeti, da boš krstil. Kaj je punčka ali fantek? Glej, da mu daš kako krščansko ime! Najrajša bi videla, da bi bila Jera ali pa Gašper, kakor moj rajni mož, tvoj stric. Če nimaš še botrov, saj veš, kje imaš žlahto!? Pa še svoje poroke mi nisi naznanil! Porednež! Ves si rajnemu papanu podoben! Koliko let je že od njegove smrti? Kako se ti kaj godi? Kakšna je pa tvoja žena, ali rada moli? Veš, za tvojega otroka imam doma vso garnituro: plenice, povoje, srajčke, nogavičke, lepo krilce, čreveljčke. Veš, moja rajna hči je umrla na prvem porodu. Revica!“

„Draga strina, presenečen sem! Ali bi ne bilo bolje, če bi midva stopila v to vežo, da ne bova ovirala uličnega prometa?“ je nasvetoval Grmek in se izkušal rešiti njenega objema.

„No, kaj je punčka ali fantek?“

„Strina, saj še poročen nisem!“

„Nisi poročen? Poročen nisi?! Tem slabše! Zapeljivec! Babjek! Nič več te nimam rada, izbrišem te iz sorodstva! Le čakaj!“

In jezno se je odstranila in izginila za prvim voglom.

Oddehnil si je Grmek. Celih pet minut mu je visela na vratu. Tudi to je ljudski glas, saj je strina slišala o krstu od drugih ljudi. Ljudski glas se ni več posluževal brzovlaka, marveč kar z ekspresnim se je vozil. Kdaj ga dohiti? V enem letu mogoče?!

Med vrati.

Oče in sin sta že obhodila vse manufakture, pa nič kupila. Pred novo prodajalno pravi oče: „Kar težko grem noter, ker vem, da ne bova ničesar kupila.“

Sin: (prebrisano) Bom že tako zabavljaj, da bodo veseli našega odhoda!“

Koj po oklicih, ko je dobil Grmek iz čistilnice salonsko obleko, so obhajali poroko. Času primerno. Še prej je bil plačai ženin svoji gospodinji sobo za dva meseca naprej, dasi jo je bil pravočasno odpovedal, in izročil svojemu tovarišu iz urada petindvajset portorik. Ni se mogel namreč otresti mnenja, da sta mu onadva zasnubila njegovo ljubko ženko. Onadva si je bil izbral ljudski glas za kažipotá k pravi sreči.

Minili so tedni, minili meseci. Vsi so bili medeni. Prišel je šefov god. Uradniki so se mu poklonili. Grmek mu je izročil v imenu uradnikov malo darilce in šef jih je povabil na južino.

Skupaj sta sedela Grmek in njegov tovariš.

„Kaj res, da plešeš, kakor ti gode žena? Oprosti, veš, govori se, da nosi ona hlače!“

„Zakaj se pa zdaj ne jeziš, da moraš zvedeti tako vest od drugih oseb, dasi sva že štiri leta v eni in isti sobi!“

„Tako dejstvo zamolči vsak pošten mož!“

Ali ni bil to tudi ljudski glas? „Govori se,“ tako mu je rekel tovariš. Kaj naj napravi? Ali naj se ukloni tudi temu glasu, kakor se je dosedaj vedno? Seveda! Bil je presrečen, zato je zahtevalo morje Polikratov prstan. Ta dogodba samoškega vladarja mu je pokazala pravo pot. Najdragocenejši predmet, simbol ob enem zakonskega vladarstva, ključ od hišnih vrat, izroči svoji ženi in ljudski glas bo lahko zadovoljen.

Mož obrača, žena pa obrne. In zgodilo se je, da ni sprejela Milena ključa, ni hotela nositi hlače. Nobena prošnja ni imela uspeha. Trdovratno je odklanjala vladarstvo v hiši. Vesoljna zgodovina je pa hitela zapisat njeno ime v svoje anale.

Še isti večer je pregledal Grmek — Milena je sedela poleg njega in šivala — svojo filozofično teorijo, predelal se in izpustil v popravljeni izdaji popolnoma poglavje o ljudskem glasu. Kar stresel se je, ko je pomislil, kam bi ga lahko dovedel ljudski glas. Če bi ga slučajno vprašal tovariš: kako je z njegovo ženo, o kateri se govori, da je zelo bolna, ali naj bi ji moral potem nakopati bolezen? Če bi mu ujec izrazil sožalje k bridki izgubi njegove žene, ali bi jo potem moral umoriti? In česa bi lahko zahteval ljudski glas potom njegove strine? Stresel se je takoj zopet in ženka mu je takoj skuhalá močnega čaja.

Znamenje časa.

A.: To je pa res čudno, da se zdaj v mrtvaških listih vedno bolj pogosto čita: „ . . . ki je po kratki mučni bolezni v Gospodu zaspal . . .“

B.: To se vidi, da je v tem oziru medicina zelo napredovala.



Švabi pri enih vratih ven, pri drugih noter, potem ko so izkazali čast slovenski zastavi.

Srp:

Sestanek.

Gole veje v noč štrlijo,
sape vršijo, tena je in strah;
čakam njenih rahlih korakov,
k črnim deblom stiskam se plah.

V noči te črni se posloviva,
ona odhaja na daljno pot,
pravi, da bo za mano jokala,
mislila name še bogve kod.

In po smrti še njena ljubezen
prelomila bo groba zapah —
k meni hodila bo — sape šumijo,
gozd jadikuje, in mraz je in strah.

Pravi, da šopek, ki v uri razkošja
si ga odstrigla iz mojih je las,
v svilo bo z zlatimi nitmi uvezla,
večen na grudi nosila ga čas.

Pravi tako, da ima premoženja
kakor morje rib in čeri,
sama ostane, ah, ko umrje,
meni denarje vse zapusti.

Tihe želje.

Krokar Glasek: (zeva na postelji, pogleda na uro, se obrne v stran in zakolne) „Tristo gramov vojnega kruha, zakaj vendar tudi solnce ne kroka!“

Naiven Janez.

Micka: (pretkano) „Janez, jutri bom celo noč sama! Gospa odpotujejo.“
Janez: (sočutno) „Revica, to te bo pa strah!“

Resnice.

Kaj Koroške vse nesreče
pravi vir je?
Ko je čas dobiti zmago, —
delamo premirje.

*

Mi hoteli smo svobodo
Korotana,
a minister naš je vprašal:
Kje bo hrana?

*

Zdaj, ko vse je dokončano,
in je konec živio-vsklikov,
ker sami smo preslabotni —
se bojimo — boljševikov.

*

Narod naš je zdrav in krepek
vlada pa je slaba,

včasih mož je čvrst na zunaj,
znotraj pa je baba.

*

Naj je taka ali taka vlada,
ako narod ni za nič — propada.

*

„Naša je in bo Koroška“
ta beseda je res moška,
a pri tem se vsak vprašuje,
kdo naj zanjo se bojuje.

*

Res so Italijani zviti,
mi poznamo njih naklepe,
Nemcu kruha so poslali,
da se z nami tepe.

*

Gustav Strniša :

Kako sem se ženil.

Ustrelil sem par imenitnih kozlov in sicer sem jih tako dobro pogodil, da mi je moj dobri prijatelj, ki je znan po svojem originalnem sarkazmu, iskreno čestital in sicer na ta način, da me ni pozabil v nobeni svojih zabeljenih zbadljivk v naši staroslavni garderobi.

Dozdevati se mi je tudi jelo, da me nekateri gospodje gledajo nekako po strani, četudi so navidez prezrli moje grehe.

Vse to me je privedlo do trdnega sklepa, da se oženim in postanem človek družbe, fin, miren, vedno trezen in včasih tudi malo filisterski.

Pričel sem razmišljati kateri svojih ljubic naj stavim svojo ponudbo, v popolnem prepričanju, da bo vsaka zgrabila z obema rokama ta moj predlog. Pisal sem Almi, ki mi je bila od vseh še najdražja vsled svojega mirnega značaja. Bila je tudi lepa. Poslal sem ji svojo ponudbo brez vsakih fraz. „Draga! Sklenil sem, da se oženim. Pridi jutri na sestanek, kjer se navadno snideva, da se pogovoriva podrobnosti. Upam, da Tvoja teta ne bo nasprotovala; pripravi jo k temu sama. Pozdrav Tvoj G.“ Alma je imela namreč staro, sitno teto, ki je morala povsod vtikati svoj nos.

Oddahnil sem se, ko sem končal list in naenkrat sem se čutil nekako dvignjenega v očeh ljudstva.

Čakam odgovora in sem nestrpen. Pride list kratek in jednat: „Mislila sem, da si pametnejši človek, ker si igralec, pa vidim, da sem se zmotila. Da bi poročila Tebe in Te gledala v Tvojih ljubimskih ulogah, ter se jezila in tresla ljubosumja, to mi niti oddaleč

ne pride na misel. Oglasi se pri drugi in srečno! Alma.“

Pogoreta! Tega si pa vendar nisem mislil. Zdaj pride na vrsto Vanda. Krasna je. Črne, žametne so nje oči in nje koža je gladka, kot jegulja. Ljubi strastno in grešnica je. Pred meseci mi je ušla z nekim častnikom. Vrnila se je in me prosila, naj ji odpustim; jaz ji pa nisem odpustil in sem jo zapodil.

Danes ji pa pišem lepo pismo: „Vanda grešnica! Premislil sem se, vse Ti odpuščam. Vrni se, kajti ne samo ljubica, temveč žena mi boš, prava zakonska žena. Poljub Tvoj G.“

Čakal sem odgovora, pa ga ni bilo. Mesto odgovora pride Vanda sama. „Dober dan!“ Postavi se z rokami v boku in me gleda od vseh strani. „Vanda, ali si sprejela moj list.“ — „Da, in zato sem prišla, da vidim, če si še pri pameti. Škoda zate! Mecena sem Ti dobila, ki me v kratkem poroči. Dober človek je in vse bi dal zame. Tudi tebe bi podpiral in jaz — saj več...“ Nasmehnila se je. Jaz sem se obrnil v stran. „Tako, tako Ti norec!“ Obrnila se je in odkorakala vsa dostojanstvena in velika v svojem grehu.

Torej me res ne mara nobena! Tako ponosen sem bil na svoje ljubice in mislil sem, da me ljubijo, zdaj pa vidim, da sem razočaran.

Pišem še Dori: „Mila Dora! Poročil bi se rad s Teboj, ker sem se naveličal tega samevanja. Prosim, sporoči mi, kdaj Te lahko snubim pri Tvojih stariših. Pozdrav Tvoj G.“

Ker ni bilo odgovora, sem šel sam na njen dom.

Priloga Kurentu.

Leto II.

V Ljubljani, dne 15. januarja 1919

Štev. 1.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekaj predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Milčinski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjačjevi sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve glorijskega konca. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo l. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledališča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birma. — Razvoj človeka ali nazaj k naravi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humorističnih in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krome 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Marijin trg št. 8.



Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, sporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

==== računske zaključke ====

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje okusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruge, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Necivilizirano.

Na Kitajskem imajo zdaj ministra, ki je bil preje delavec. Civilizirane države pa običajno nimajo ministra, ki bi kaj delal.

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
≡ PISEMSKI PAPIR ≡
≡ ŠOLSKE POTREBŠČINE ≡
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

MAJINSTE POKRIVKE
IN PAPERI



DOBENSKO
OBRAČUN
LJUBLJANA
DUMBAROVA ULICA 12

Feliks Potočnik

Šelenburgova ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Istotam se obračajo in modernizirajo obleke za dame in gospode
:: po najnovejši modi. ::

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Vsakovrstne slamnike

za gospe, deklice, dečke in gospode, od prostih do najfinejših, priporoča gospodom trgovcem in slav. občinstvu za obila naročila.

Fran Cerar tovarna slamnikov v Stobu,
pošta Domžale pri Ljubljani.

Cene kakor temu času primerno nizke. Postrežba točna.

Industrija za razsvetljavo

društvo z. o. z.

Maribor ob Dravi,
Gosposka ulica št. 5.

Električne naprave za razsvetljavo, za mline, žage in druge kraje.

Električni motorji, električni gladilniki, električne žepne svetilke.

Različni izrazi.

Namesto tatvina pravijo aneksija.
Namesto prisilni molk pravijo konfiskacija.
Namesto slepar pravijo intrigant.
Namesto umikanje pravijo izboljšanje fronte.
Namesto zvišanje davkov pravijo reforma.
Namesto „imeti narode za norca“ pravijo „reševati narodnostno vprašanje“.
Namesto roparski pohod pravijo čuvanje naših interesov.

Višek veselja.

Danes sem tak židane volje, kakor bi bil policaj in bi bil ujel jugoslov. veleizdajalca.

M. Mihelič, Ljubljana
Šelenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi izdelki, galanterijo in parfimerijo.

Drogerija

I. C. Kotar

Ljubljana

Wolfova ulica št. 3.

Fotomanufaktura

BALKAN trgovska, špedicijska in komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavnica K 1,500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Zaccarinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohištva.

Lastnica I. ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progo južne železnice. - Tel. št. 100.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedeljskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in reporeznic, brzoparilnikov, plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:
umetnih gnojil, kolonijalnega in specijjskega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:
travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:
pristnega domačega in gorskega vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica klobas. — Lastna zeljarna.

JADRANSKA BANKA

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20.000.0000. Rezerve: okrog K 4.000.000.

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković, Opatija, Spljet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po čistih 4 odstotke.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu obrestovanju.

KUJUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: Na blago ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzojavni naslov: JADRANSKA.

Telefon šte. 257.

Ljubljanska kreditna banka.

Delniška glavnica: K 10.000.000.—.

Rezervni fondi: nad K 2.000.000.—.

CENTRALA:

Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE: Split, Celovec, Trst, Sarajevo, Gorica, Celje.

Vloge na knjižice obrestuje po 4 0/0.

— Vloge na tekoči račun obrestuje po dogovoru.

— Posreduje nakup in prodajo vrednostnih papirjev in izvršuje

borzna naročila najtočneje. — Daje predujme na vrednostne papirje in

blago. Eskontuje in vnovčuje menice.

— Dovoljuje aprovizijske kredite.

— Dovoljuje aprovizacijske kredite.

— Dovoljuje aprovizacijske kredite.

Poslovno mesto c. kr. avstrijske razredne loterije.

Kdo je osvoboditelj?

- Kdo je osvobodil Jugoslavijo? —
- = Wilson. =
- Ne! —
- = Amerika. =
- Ne! —
- = Kdo pa? =
- Krištof Kolumb, kajti če nega ne bi bilo, ki je Ameriko odkril, toraj tudi Jugoslavija ne bi bila osvobodjena. Krištof Kolumb je bil pa Italijan, toraj

iv. D.

Rudolf Kokalj Ljubljana

priporoča svojo veletrgovino z vinom, trgovino z mešanim blagom in izdelovalnico žganja in likerjev. — Samoprodaja likerjev „Florijan“ na debelo za Kranjsko, Koroško in Štajersko.

Priporočamo edino slovensko tvrdko

Jos. Petelinc v Ljubljani
Sv. Petra nasip št. 7.

za vodo 3. hiša levo, za šivalne stroje in njih posamezne dele, olje in igle. — Potrebščine za šivilje in krojače, kakor tudi drugega galanterijskega blaga. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi. Večletno jamstvo!

: DROGERIJA : FOTO-MANUFAKTURA
„ADRIJA“ B. ČVANČARA, Ljubljana
Šelenburgova ulica št. 5.

Največja zaloga fotografičnih potrebščin in aparatov ter toaletnih predmetov.

Čevlji tovarne

Peter Kozina & Ko.

iz najfinejšega ševro, boks in lakovega usnja z usnjatimi podplati se dobe po dnevnih cenah.

Trpežni zimski iz fine teletine z gumijastimi podplati po

K 85.— za moške, K 73.— za ženske.

V zalogi Ljubljana Breg.

Suhe slive,

zdrave, zadnje letine nudi v večjih in manjših količinah z prostim izvozom

Banka in menjalnica

Brdarić i drug v Brodu n/S.

Brzjavni: Bankario-Savebrod.

Alfonz Breznik

učitelj Glasbene Matice in zapriseženi izvedenec deželnega sodišča.

Največja in najsposobnejša tvrdka ter izposojevalnica klavirjev, pianinov in harmonijev.

Velikanska zaloga vseh glasbil, muzikalij in strun.



Ljubljana, Kongresni trg št. 15.

Izvrševanje nasproti nunske cerkve.

::: Popravila in uglaševanja strokovnjaška in cena. :::

I. in največja jugoslovanska tovarna za barvanje, kemično čiščenje, pranje in svetlo-likanje perila.

➡ **Barva** vedno vsakovrstno blago,

➡ **čisti** obleke,

➡ **pere** vsakovrstno perilo in hodi brezplačno na dom iskat,

➡ **svetlo lika** ovratnike, zapestnice, srajce.

Jos. Reich

Tovarna: Poljanski nasip št. 4.

Podružnica: Šelenburgova ul. 4.

Poštna naročila se točno izvršujejo.

Nujna dela se takoj izvršujejo.

Pozdravila me je vsa prijazna, malo presenečena in mi ponudila stol. Aha, tu pa bo, tu! Mati odide v kuhinjo in tedaj; ozmerjala me je, da bi me pes ne povohal: „Ti mi to pišeš! Ljubila sem Te na skrivaj, da ni nihče vedel. Zdaj dobi v roke pismo mati in ogenj je bil v strehi. Saj veš, da nisem zate. Tudi nisem nikdar mislila na to, da bi bila tvoja žena, pač sem te pa ljubila na skrivaj in želela, da to ostane tajnost. Saj je nekaj posebnega ljubiti na skrivnem, zakaj, ne vem. Morda zato, da stiskam pesti, ko te gledam na odru v objemu druge. Zdaj je vse končano.“

Odšel sem s povešeno glavo.

-ba:

Pesem od sinekure.

Duše božje, glavo stavim,
da je res, kar tu vam pravim:
zdaj prišla je tista ura,
da dobi se sinekura.

Sinekura je prijetna,
srcu, duši všeč in fletna.
Osel, kdor je ne lovi,
revež, kdor je ne dobi.

Ta na glas, spet drugi tiše,
vsak si sinekure išče.
(Včasih smo „korito“ rekli,
zdaj ime smo novo spekli.)

Sinekura stvar je fletna,
všeč Bogu, ljudem prijetna.
Kdor jo ima, jo drži,
kdor je nima, jo lovi.

Vsem svetujem: če dobiti
hočeš sinekuro, hiti!
Ne minute ne zamudi,
zdaj je čas, zdaj se potruji!

Sinekura je dobrota,
vodijo k nji razna pota.
Osel, kdor je ne lovi,
revež, kdor je ne dobi.

Odkritosrčno.

Stric Vinkuž: (tepe) „Ti falot, kdo ti je dovolil iti v gostilno! Tak smrkavec pa mi pride pijan domov!“

Vnuk Vinčič: (smeje) „Stric le udarite, pa še za drugič, — saj danes nič ne čutim!“

Italijanski kralj v škripcih.

Risal France Podrekar.



„O mama mia, kaj bo če se še ta vrstica pretrga!?“

*En možic po vrvi pleza,
trese ga prav huda jeza.*

*Ker drevo je previsoko,
lahko padel bi globoko.*

*Vrv je sicer napeta,
pa je malo že načeta.*

*Če mu malo spodleti,
lahko se nazaj zvali.*

*Jugoslavija je lepa,
za njo vsak se rad potepa.*

*Ce bi se zastoj dobila,
bila bi mu še bolj mila.*

*Če bi pa prišlo na meče,
to prav rado — slabo steče.*

*Slava je res lepa stvar —
tepen biti pa nikar.*

*Zato dobro vsak prevdari,
kakšen položaj si vstvari.*

*Naj ne pleza na višave,
kdor srčnost nima prave.*

*Nisi zadnji, nisi prvi,
ki spodletel je na vrvi.*

*Kdor preveč se zaleti —
ta rad nizko obsedi.*

Zakonski dvoboj.

Zakonsko življenje kaj radi hvalijo oni oženjeni možje, ki nečejo, da bi se drugim bolje godilo, nego se godi njim. Zato zasluži „slabša polovica“ pogosto svoje neslavno ime.

Taka slabša polovica z zasluženim imenom je bil tudi pošestnik Cuzelj. V dno duše ga je pekla zavest, da ima v svoji hiši predzadnjo besedo. Prvo in zadnjo si je bila namreč po vseh ženskih postavah prisvojila njegova Barbka, ki ni bila samo velika in močna kakor huzar, ampak je tudi v poveljevalni umetnosti nadkriljevala najstrožjega vojaškega narednika. In Cuzelj je bil samo brezpraven prostak brez pravice ugovora.

Pa ni bilo zmiraj tako. Prve dni po poroki je bila Barbka vsa sladka in mehka, in Cuzelj je blažen sanjal o svojem prvaštvu v zakonu. A pokazali so se Barbkini samovladni talenti. Njena moč je rastla tako, da je nazadnje obvladala dekle, hlapce in gospodarja.

Barbka je gospodarila in ukazovala nemotena in neustražovana. Gorje mu, ki bi ji bil hotel kratiti prisvojene pravice. Gospodarstvo je napredovalo z velikimi koraki, a gospodar ni imel pri napredku zasluge. Družina ga je slušala le, če je ponavljal Barbkine ukaze. Cuzelj se je jezil in je venomer premišljal, kako bi si zopet priboril pravice, ki mu jih je obljubil župnik pred oltarjem. Izmisлил ni ničesar in je samo klel potihem.

Naposled mu je priskočil na pomoč iznajdljivi sosed Čebular, ter je živel v prepričanju, da je bolje, če on gospodari svoji Meti, nego da bi Meta gospodarila njemu. Pozno v noč sta sedela možakarja tistega dne v gostilni „Pri Brenti“ in ko je korakal Cuzelj proti domu, mu je sijala z obraza tajinstvena zadovoljnost.

Grdo ga je pogledala doma Barbka, široko je odprla usta, da so se zasvetili dolgi, močni zobje in na Cuzlja se je vsipala, ploha strašno lepih priimkov. A Cuzelj ni bil več Cuzelj. S pregrešno pestjo trdo zagrabila ženico in ji zatuli prav na uho nespodobne besede: „Molči, baba!“

Vsa zavzeta je ostrmela Barbka, še bolj so zazijala usta, da se je videl mali ježiček, in privrel je nov curek srčkanih psov s potrjeno močjo. To pa ni premotilo Cuzlja, ki je vstrajno igral svojo vlogo. Tresk! prileti najtežji stolec med lepo pisane porcelanaste skledice in lončke na Barbkini omari, da se razkropijo črepinje vse povsod, kakor piščanci, ko se je med nje kragulj zaprašil.

Barbka je odšla molče skozi vrata v kuhinjo. Pogladili so se besni valovi na Cuzljevem obrazu, in lice je zažarelo v nepoznanem veselju. „Čakaj vrag, sedaj se obrne stvar“, se je zarežal za ubeglo ženico.

Res stvar se je obrnila. A takega preobrata ni pričakoval Cuzelj. Od onega večera je namreč Barbka temeljito izgubila dar govora in ni izpregovorila odslej z možem niti besedice več. Cuzelj je prosil, rotil in grozil, a pomagalo ni nič.

Mnogo je razmišljal, kako bi premagal trmoglavo družico. „V posteljo ji skrijem ježa, črnila ji nalijem v mleko, rokave ji zašijem na jopici“. Vse to je mislil. To jo gotovo ne ozdravi. Še klofuto bi dobil. — Ko sta sedela nekega večera pri polni skledi „kranjskega stebra“, je Cuzelj v hipu potegnil zvrhano žlico preko zakrknjenega obraza. Tresk . . . Še isti hip se je razletela skleda ob steni za Cuzljem, ki je prav v naslednjem trenutku umaknil ogroženo glavo. Barbka je vsa divja odbobnela v kuhinjo, izpregovorila pa le ni, in Cuzelj je bil zopet premagan.

Barbka je vstrajala, čeprav se ji je zdel štirinajst-dnevni molk najtežji post na svetu. V Cuzlju je izrastlo prepričanje, da ni kos svoji boljši polovici. Navsezadnje se je spomnil soseda Čebularja, ki je pravzaprav pričel ta boj. „Če mi ne svetuje kaj pametnega, moram odnehati jaz“. Tako je pomislil Cuzelj, pa jo je odkuril k sosеду.

In prav je storil. Sosed je ves vesel poslušal zgodbo o močniku, nato je pa svetoval prijatelju sosedu, kako naj ukrene, da prežene žensko trmo. Izvrsten je moral biti nasvet soseda Čebularja, zakaj Cuzelj je vzradoščen zavrnil, pozabil je zahvaliti se prijatelju in je ubral pot naravnost v župnišče.

Poln dobrovoljnosti in veselja se je vrnil tisto popoldne domov. „Ha, butara, sedaj izpregovoriš, gotovo izpregovoriš, kakor je Bog v nebesih“. Tako je modroval in si je mel roke. Veselil se je svoje zmage.

Nezaupno ga je Barbka opazovala in je sklenila v svoji užaljeni duši, da bo trdovratno molčala.

Prihodnjo nedeljo je odšla k prvi maši. Široko je sedela v svoji klopi za cerkvenim stebrom in je pričela razmišljati o gospodarstvu, o kupčiji in o svojem možu, in je sklenila, da se ne bo dala od njega premagati na vse večne čase. „Amen“, je rekel mesto nje župnik, ki je med njenim razmišljevanjem baš odpridigoval in je na to še odmolil običajne molitvice. Končano? Ne! „Molimo še en očenaš za Cuzljevo Barbko, ki je nagloma onemela, naj bi ji ljubi Bog zopet povrnil dar govora!“ Tako je s tresočim glasom molil stari župnik, Barbka pa je vstrepetala v klopi za stebrom. Prebledela je, pa zopet zardela preko ušes, široko je odprla usta, pa jih je takoj zopet zaprla in v hipu se je vse zjasnilo.

„Oh ti vražja pokveka ti! Uh, čakaj, da se vrnem domov!“ In na svetem kraju so se ji porajali črni nesveti naklepi. Globoko je sklonila glavo in komaj je

pričakovala konca maše. Kot podlasica se je previla po končanem opraviilu med ljudstvom pred cerkvijo. Za njo pa so švigali poredni pogledi in glasili so se pritajeni dovtipi. Oj, vedeli so farani, da je oblagodaril Bog Cuzljevo Barbko z jezikom — pa še s kakšnim!

Doma so nemirni duhovi preganjali Cuzlja iz sobe v hlev, od tod pa zopet nazaj v sobo. „Ali izpregovori, ali ne izpregovori?“ Ugibal je, neprestano. Slučajnim bunkam in klofutam bi se še ognil. Hej, kako lepo ga je naučil sosed Čebular in kako rad mu je verjel župnik, ko mu je natvezil žalostno novico o onemeli ženi.

Skozi okno je izdaleka zazrl Barbko. Ko je privihrala bližje, je dobro videl, da je vsa zaripljena v obraz in da krčevito stiska molitvenik. Nehote je zapel zgornji gumb na sukniču. „Sedajle se odpro vrata“, je pomislil.

In odpro se vrata obenem pa Barbkina usta:

„Ti nesnaga zanikerna! Gobezdalo preklicano! Govedina ti!“ Barbka se sklone v podpeček in: zink! prileti težek škorenj v okno in pade z razbito šipo vred na dvorišče. Cuzelj je dobro vedel, kako strelja njegova žena, pa se je spretno umaknil. „Takole se norčuješ iz poštenih ljudi! In mene smešiš pred svetom! Ti, zgaga, ti, šema pustna, Ti! Zaprli naj bi te! Mrcina prihuljena! Uh, še te naučim kozjih molitvic . . . ! Klada nemarna! Hu! kanalja nemarna! Da bi te . . . buuuuh . . .!“ Barbka je krilila z rokami po zraku in je lovila sapo. Nato je prhnil nov val sladkih imen in ljubkih zabavljič na Cuzlja,

Ta je v tem mirno sedel na klopi pri peči. Roke je sklenil na kolenih in z obraza se mu je smejalo. Ko je Barbki drugič pošel dih, je samo rekel s sladkim glasom: „Govori Barbka, le govori! Vse bo dobro samo da zopet govoriš.“

Česa še manjka?

On: „Pravzaprav je svet že res daleč prišel. Strelja se brez dima, vozi brez konj, brzojavi brez žice — le nekaj še manjka.“

Ona: „No kaj?“

On: „Dota brez žene!“

Doslovno.

— „Ali je res, da se je lvka začela gibati v višjih krogih?“

— „Res; zadnjič sem jo videl celo z nekim zrakoplovcem!“

Citati iz Koseskega.

Risal Maksim Gaspari.



„Kaj v ‚jasnem‘ se bliska?“

„Kaj votlo doni?“

F.:

Božična pošiljatev.

(Iz polpretekle dobe.)

Gospod Martin Poberin, davkar v pokoju, ima tri otroke. Starejši sin Vrban je preskrbljen, hči Anka je omožena na Dunaju, mlajši sin Nace pa hodi v gimnazijo.

Gospod Martin Poberin je rekel svoji ženi Juli vsako leto po vseh svetih: „Ali si že pomislila, kaj pošljemo za božič na Dunaj?“

„Nisem“ je odgovorila gospa Julia. „Saj je še čas“.

„Čas, čas,“ se je obregnil on. „To se pri vas ženskah vedno sliši. Potem pa kadar ni več časa, pa ni še nič pripravljene. Ali se še spominjaš, da ni bilo lani pečatnega voska pri hiši in koliko sem se zaraditega vznemiril! Le glej, da bo stvar letos v redu!“

Na svojega godu dan se je obliznil gospod Martin nad orehovo potico, pocmakal in rekel: „Takole potico pošljemo Anki za božič! Danes popoldne gremo pod streho po košaro!“ Vsa obitelj — gospod Martin, gospa Julia, Nace in kuharica Cila — se napotijo pod streho, najdejo med staro šaro še dovolj dobro ohranjeno košaro in jo srečno privlečejo v stanovanje; pri tem seveda sebe in celo stanovanje temeljito zapraše.

Štirinajst dni pozneje.

Gospod davkar govori: „Ali je kaj pečatnega voska pri hiši? Kje je igla? Gotovo rjavi kje v kakem vlažnem kotu. Ve pač znate!“

„Vse je v redu,“ ga pomiri gospa Julia.

„Kaj pa še pošljemo razun potice?“

„I no, par izgrač za male, in nekaj nogavic bom napletla iz tiste volne, kar je še imam, saj veš, koliko potrgajo.“

„No dobro, to naj bo torej tvoja skrb. — In na kateri dan pošljemo? Najbolje bi bilo štirinajst dni pred praznikom; pozneje je na pošti grozna gneča, je treba pri oddajanju dolgo čakati in Bog zna, kam še zavlečejo stvar in nazadnje se še izgubi.“

„Kakšna pa bo potica, če bo stala štirinajst dni?“ si upa ugovarjati gospa Jula.

„Torej teden dni pred svetim dnevom, v ponedeljek, to je pa tudi že skrajni čas. In glejte da bo potica o pravem času pečena, da se še shladi, predno

Francoski maršal Foch, zmagalec Hindenburga.

Risal France Podrekar.



jo denemo v košaro, zakaj če pride goraka v košaro, se razdrobi na poti, in potem jo lahko jedo z žlico!“

Zopet dva tedna pozneje, to je še štirinajst dni pred svetim dnevom, pride gospod Martin ves razburjen iz kavarne domov. „Jula, Jula!“

„Kaj pa je za božjo voljo!“

„Sveti dan ni v ponedeljek, je že v soboto, odposlati moramo že v soboto, če ne, bo prepozno! Še enkrat pravim, da pazite, da bo potica pečena o pravem času.“

Skrbna gospa Jula plete vsak večer do polnoči nogavičke, preskrbi zadnje dni tudi igračke, tako da

je že tri dni pred usodno soboto vse pripravljeno razven potice.

V petek je že vsa hiša na nogah. Cila in gospa Jula pripravljata vse potrebno za potico, še celó Nace tolče, melje in seveda tudi je orehe. Gospod Martin pa hodi z velikimi koraki po vseh sobah in pokliče gospo Julo ravno iz najnujnejših opravkov pred sé.

„Ali ste že odposlali kaj božičnih voščil?“

„Oh, saj božič je šele drugo soboto, za voščila je dovolj če pridejo zadnji dan.“

„Kako pritrdimo naslov na košaro, ali ga prilepimo ali prišijemo?“

„Mislim, da bo bolje, če prišijemo, ker če pride na mokro —“

„Če pride na mokro, pa splesni! In sploh potica? Kaj ti blodi po glavi? — Upam, da si pismo, ki ga priložiš, že spisala —“

„Saj to je zdaj prepovedano“, ga opomni gospa Jula in drvi nazaj v kuhinjo. Gospodu Martinu pa tisti dan niti deseta reč ni prav: v peči noče goreti, obed in večerja sta že a priori zavožena, zavese pri oknih niso prav obešene, po mizah in stolih ga draži vsa mogoča navlaka, vrata škripljejo, petrolejka gori postrani, zunaj je slabo vreme, cela vrsta beračev pozvanja — petek je beraški dan — sploh niti najmanjša reč ni na svojem mestu.

Gospod Martin spi vobče dobro, gospa Jula pa ima zelo rahel spanec. V noči od petka na soboto pa spi gospod Martin jako malo, in gospa Jula sliši od časa do časa silne vzdihne in stoke: „Vrvica! Pečatni vosek! . . .“ Ob treh jo gospod Martin že trese za ramo. Ali še ne greš v kuhinjo, ura je že pol štirih proč, testo se bo prevzdignilo!“ Gospa Jula odhiti, gospod Martin pa vzlic temu ne more najti spanca. Ob osmih vstane neprespan. Nace ima k sreči še šolo, doma bi bil samo na poti. Gospa Jula se utabori za stalno v kuhinji.

Ob desetih poroča Cila, prišedši iz sobe: „Gospod že celo uro spravljajo v koš — pa je še čisto prazen; zdaj ga tresejo in poskušajo, če bo držal.“ Skoro nato zaloputnejo stanovanjska vrata s takim treskom, da se celo stanovanje zaziblje — gospod Martin je šel kupit novo košaro.

Ob enajstih pridrvi domov. „Ali je potica že pečena?“ — „Že poldrugo uro se hladi, vidiš jo, hvala Bogu, še precej lepo se je posrečila.“

„Ali mi nista mogli povedati tega preje, da sem bil zdaj celo uro v skrbeh, ali nista morda vsega skupaj zažgali? Potico postavite vun, na mrz, sicer tri dni ne bo hladna!“

Do obeda je še mnogo časa, in gospod Martin ga porabi v to, da vse igračke in nogavičke lepo zavije v papir in spravi v košaro. Pri obedu pripoveduje Nace vsakršne stvari, toda gospod Martin ga naenkrat prekine: „To je še sreča, da imamo doma

dovolj papirja in vrvic. Petnajst let sem vas učil, da spravljajte tiste konce, ki dohajajo v hišo; kdo drugi bi se bil domislil na to? Še zdaj bi letelo vse v smeti — še zdaj, ko se niti papirnate ne dobi zlepa. — Ali je potica že hladna?"

Takoj po obedu se gospod Martin znova poprime težavnega dela. Vsi mu hočejo pomagati, toda on jih nažene: „Bom že sam naredil!“ Potica seveda nima prostora vrh igračk in nogavičk; igračke in nogavičke lete iz košare vun, potica pride na dno, igračke in nogavičke pa okrog nje. Toda kar naenkrat plane gospod Martin pokoncu: „Kje je še kaj svilnega papirja?"

„I, pa vzemi par starih časopisov,“ pravi gospa Jula, „saj si vsako reč posebej zavil.“

„Kaj?!“ se razhudi gospod Martin. „Stare časopise?! Človeku se dviga, če jih vidi. Zdaj mi je dovolj, pa napravite sami, če znate bolje!“ Pograbi klobuk, se obleče in odhumi v kavarno. Gospa Jula pa se loti težavnega dela po svoje; v četrto ure je košara zašita, zapečaten in naslov prišit. Gospa Jula, Cila in Nace jo nesejo skupno na pošto; pri kavarni se jim pridruži še gospod Martin: „Ali ste že napisali poštno spremnico?" — „Smo, smo.“

Na pošti je silna gneča, zato gospod Martin ne gre noter, temveč koraka godrnjaje pred vhodom gor in dol. Čez dobre pol ure pride karavana vun — s košaro. Gospoda Martina skoraj zadene kap. „Kaj pa je?" vpraša ves prepaden.

„Ta šema tukaj notri pravi, da je preslabo zadelano, da mora priti še papir čez“, se oglasi Cila.

„Saj sem vedel, da bo brez mene vse zanič!“

Brzih nog odnesejo košaro domov. Gospod Martin pa kupi štiri pôle najdebelejšega papirja, zavije košaro v vse te pôle, zapečati vsako posebej z dvajsetimi pečati, poveže vse skupaj z najdebelejšim konopcem, napiše nov naslov in stoka vmes: „Da le ne zapro pošte, predno bo vse gotovo!“ Vendar je vse gotovo že ob petih. Godrnjaje pograbi Cila nesrečni koš in ga nese; spremlja jo samo gospod Martin. Na pošti se izkaže, da se je pošiljatev otežila s

4³/₄ kg na 5¹/₄ kg. Treba je vse pisati iznova. Konečno je stvar v redu, predno zapro pošto.

Da si potolaži razdražene živce, zavije gospod Martin v gostilno. Ko pride pred večerjo domov, vihti recepis zmagoslavno nad glavo in v hišo se zopet povrne domači mir.

Na svetih treh kraljev dan pa pride z Dunaja pismo, ki zaide po nesreči naravnost gospodu Mar-

Iz nove dobe.

Risal Henrik Smrekar.



„Branitelji domovine“.

tinu v roke. V pismu stoji udano vprašanje: „Ne vemo, kako je to, da nismo letos dobili nič potice, ali jih niste delali, ali se je morda celó izgubila na poti“.

Gospod Martin je za trdno prepričan, da jedo kranjske potice na dunajski mitnici.

Bahun:

Kurentova pesem.

Saj sem vinski bog bil včasi,
kaj zapeti bi ne smel,
mlad, poskočen in vesel?
In še zmeraj sem na glasi,

da prešeren fant sem vinski,
da poskočen sem vam godec,
ki bi pil za sodcem sodec,
ni ki govorim latinski.

Pa piščal je moja taka,
da vam le okrogle poje,
jaz imam pač muhe svoje —
ples in smeh je moja tlaka.

Patroni „bele“ Ljubljane.

Risal France Podrekar.



Vrhovni rabelj avstrijskih Slovanov: nadvojvoda Friderik, njegov pomagač nadvojvoda Evgen in njihov krvni pes feldmaršal Borojević de Bojna — častni ljubljanski itd. . . .